

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.848 van 20 november 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van hun advocaat X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 15 juli 2008 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 13 oktober 2006 en heeft zich dezelfde dag een eerste keer vluchteling verklaard. Op 28 juni 2007 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde aan verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 2.727 van 17 oktober 2007. Op 6 december 2007 verklaarde de Raad van State het cassatieberoep dat door verzoeker was ingediend niet toelaatbaar. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en heeft zich op 20 februari 2008 een tweede keer vluchteling verklaard.

2. Hiba AL-FAQIH, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het rijk binnengekomen op 14 februari 2008 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 februari 2008.
3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 16 april 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 19 juni 2008.
4. Op 25 juni 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 27 juni 2008 aangetekend verzonden.

2. Ten gronde.

1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als beginsel van behoorlijk bestuur zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voeren verzoekers aan dat zij het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen en stellen zij dat het administratief dossier geen enkel concreet element bevat om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen enkele vervolgingsvrees bestaat en zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van de Conventie van Genève, aangezien hij vreest voor zijn leven. Verzoeker herhaalt dat hij gezocht wordt door de Hezbollah, dat dit bevestigd wordt in de brief van de mokhtar en zowel zijn echtgenote als zijn broer door Hezbollah-leden werden ondervraagd en hij stelt dat hij geen enkele bescherming van de Libanese autoriteiten kan eisen. Verder stellen verzoekers dat de motivering van de bestreden beslissingen de indruk wekt dat er geen rekening werd gehouden met hun verschillende verklaringen. Tot slot halen verzoekers aan dat de beschouwingen van de Commissaris-generaal vrij paradoxaal zijn aangezien bepaalde bronnen die door hem worden gebruikt aantonen dat personen die door de Hezbollah als verraders worden beschouwd niet kunnen terugkeren naar Libanon.
2. Blijkens verzoekers verklaringen vreest hij nog steeds vervolging in zijn land van herkomst omwille van de redenen aangehaald in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Hij vreest met name problemen met Hezbollah omdat hij na het einde van het gewapend conflict met Israël in juli 2006, een verantwoordelijke van Hezbollah zou hebben beschoten nadat hem financiële steun werd geweigerd. Ter staving van zijn bewering dat hij nog steeds gevaar loopt in Libanon, legt verzoeker een brief neer van de mokhtar van Ali al-Nahri dd. 28 oktober 2007 waarin wordt gesteld dat verzoeker vervolgd wordt door Hezbollah. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij "een dossier heeft bij de Libanese overheid" omdat hij een wapen heeft gebruikt (gehoor DVZ, vraag 36 en gehoor CGVS, p.1-2).

Verzoekster baseert zich voor haar asielaanvraag op de problemen die haar echtgenoot met Hezbollah zou ondervonden hebben. Blijkens haar verklaringen werd zij na het vertrek van haar echtgenoot uit Libanon nog meermaals bezocht door leden van Hezbollah die haar en haar kinderen bedreigden.

Verzoekers broer zou door Hezbollah zijn meegenomen en ondervraagd.

3. Blijkens de eerste bestreden beslissing wordt verzoekers huidige asielaanvraag verworpen omdat hij onvoldoende feiten of elementen heeft aangebracht waaruit zou blijken dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) de in het kader van de tweede asielaanvraag neergelegde brief en de verklaring dat verzoekers broer A. zou ondervraagd zijn over hem, niet vermogen de appreciatie van het CGVS inzake zijn asielrelaas in positieve zin om te buigen daar deze brief van de burgemeester van Ali al-Nahri en deze nieuwe verklaring over de ondervraging van verzoekers broer A. betrekking hebben op feiten die door het CGVS in verzoekers eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden, (ii) de brief daarenboven handgeschreven is en zonder hoofding, opgesteld ten behoeve van verzoeker en bijgevolg geen objectieve bewijswaarde heeft, (iii) het opmerkelijk is dat verzoeker niet meer weet door wie hij deze brief ontvangen heeft, (iv) de verklaringen van zijn echtgenote tijdens haar eerste asielaanvraag niet geheel in overeenstemming zijn met verzoekers verklaringen tijdens zijn eerste asielaanvraag zodat deze incoherente verklaringen tussen verzoeker en zijn echtgenote opnieuw de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnen en (v) het door verzoeker neergelegde identiteitsextract enkel een aanwijzing van zijn identiteit biedt maar niet van die aard is om de appreciatie in het dossier in positieve zin te wijzigen.

Aangezien verzoekster zich voor haar asielaanvraag beroept op de problemen die haar echtgenoot met Hezbollah ondervond werd ten aanzien van haar een volgbeslissing genomen, waarin de motieven van de beslissing genomen in hoofde van haar echtgenoot werden hernomen.

De bestreden beslissingen zijn derhalve uitgebreid en afdoende met redenen omkleed en genomen in overeenstemming met de wetsebepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermelden die eraan ten grondslag liggen.

4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. In de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.
5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers nieuwe elementen in wezen een loutere ondersteuning zijn van zijn eerste asielaanvraag. Zonder deze eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen, hetgeen overigens niet de bevoegdheid is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt de Raad vast dat verzoekers eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat de onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van zijn relaas en het gebrek aan begin van bewijs van de beweerde vervolgingsfeiten verhinderen dat enig geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. Verzoekers eerste asielaanvraag werd definitief afgesloten nadat zijn cassatieberoep tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij beschikking van 6 december

2007 niet toelaatbaar werd verklaard. Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag uitgeput. De bevoegdheid van de Raad is bijgevolg in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag nieuw aangehaalde stukken en elementen.

6. Met de thans neergelegde brief van de mokhtar van Ali al-Nahri slaagt verzoeker er echter niet in om zijn beweerde problemen met Hezbollah alsnog aannemelijk te maken. De brief werd immers ten behoeve van verzoeker opgesteld en vertoont een duidelijk gedongen karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. De brief kan derhalve niet aanvaard worden als bewijs van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten. Bovendien kan, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is.

De ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas blijkt overigens andermaal uit de incoherenties tussen de verklaringen van verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag en de verklaringen van verzoekster, zoals wordt aangehaald in de eerste bestreden beslissing: “(...) Zo verklaart u tijdens uw eerste asielaanvraag in detail hoe **de Hezbollah u tweemaal thuis kwamen vragen om hen te vervoegen**. Uw echtgenote was bij deze feiten aanwezig. Meer nog, u verklaart dat zij hen bij hun tweede bezoek opgemerkt had via het raam (zie gehoorverslag CGVS, dd. 03 januari 2007, pp. 3 en 4 en CGVS, dd. 15 maart 2007, p. 4). Uw echtgenote verklaart zich **niets te herinneren van enig bezoek van Hezbollah net voor of tijdens de oorlog, of van enige vraag van Hezbollah om u bij hen te vervoegen** (zie gehoorverslag CGVS, Al-Faqih Hiba, dd. 19 juni 2008, p. 2). Daarnaast verklaart uw echtgenote dat **geen van haar broers** ooit met Hezbollah heeft (samen)gewerkt tijdens de oorlog (zie gehoorverslag CGVS, Al-Faqih Hiba, dd. 19 juni 2008, pp. 2 en 4), terwijl u verklaart dat haar **broer Mohammad** met hen heeft gewerkt tijdens de oorlog (zie gehoorverslag CGVS, dd. 03 januari 2007, p. 4). Tenslotte verklaart uw echtgenote dat zij **thuis** was, zonder de aanwezigheid van uw of haar ouders, op het moment dat u uw huis verliet om naar het kantoor van Hezbollah te gaan. Ze verklaart dat u het huis **alleen** verliet, dus **zonder uw schoonbroer**. Ook verklaart zij dat u **na de beschieting nog even thuis** bent geweest (zie gehoorverslag CGVS, Al-Faqih Hiba, dd. 19 juni 2008, p. 3). U verklaarde echter tijdens uw eerste asielaanvraag dat **uw schoonbroer u in uw huis** opwachtte nadat u uw echtgenote **naar haar ouders** gebracht had, alvorens naar het kantoor van Hezbollah te Ayn al-Nahri te gaan. **Na de beschieting keerde u niet meer naar huis terug** (zie gehoorverslag CGVS, dd. 03 januari 2007, p. 5 en CGVS, dd. 15 maart 2007, pp. 3 en 5). (...)” In tegenstelling tot wat verzoekers suggereren in het verzoekschrift, betreffen deze tegenstrijdigheden geen details doch raken zij wel degelijk betrekking de kern van het asielrelaas, aangezien zij betrekking hebben op feiten die rechtstreeks verband houden met de beweerde vrees voor vervolging door de Hezbollah en bijgevolg ook aanleiding hebben gegeven tot de vlucht uit het land van herkomst.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas kunnen ook de blote beweringen dat verzoekster nog verschillende malen werd bezocht en bedreigd door Hezbollah-leden en dat verzoekers broer werd meegenomen en ondervraagd de Raad niet overtuigen.

7. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat aangaande verzoekers beweerde vrees voor vervolging door de Libanese autoriteiten omdat hij zonder autorisatie een wapen zou gebruikt hebben, reeds naar aanleiding van de eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat verzoeker geen documenten voorlegt met betrekking tot deze vervolgingsfeiten, hetgeen overigens een louter gemeenrechtelijk probleem betreft dat

geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève.

8. De Raad stelt vast dat verzoekers in het verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de bevindingen van de Commissaris-generaal, dewelke steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Zij beperken zich louter tot het herhalen van hun asielmotieven, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren van de vaststellingen van de Commissaris-generaal, doch dit volstaat niet om de motivering van de bestreden beslissing te ondergraven. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoekers nalaten te concretiseren met welke verklaringen of elementen uit het dossier de Commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden.
9. De Raad moet het asielrelaas slechts toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève indien hij overtuigd is van de echtheid van verzoekers hun verhaal, hetgeen om hoger vermelde redenen niet het geval is.
10. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, voeren verzoekers aan dat volgens de internationale inlichtingen de situatie in Libanon geen terugkeer toelaat en zij stellen dat de Commissaris-generaal geen overtuigende bron levert waaruit kan worden besloten dat het risico in geval van terugkeer eventueel en niet reëel is.
11. Ook zonder de noodzaak van het bewijs van een “individuele” bedreiging kan een aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus niet louter naar een algemene toestand in het land van herkomst verwijzen, maar moet hij/zij enig verband met zijn/haar persoon aannemelijk kunnen maken. Om deze reden volstaat een verwijzing naar de algemene situatie in Libanon niet bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming.

Overigens blijkt uit de informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd (Cedoca-antwoorddocument RL2008-015w van 26 mei 2008) dat in Libanon geen sprake meer is van een aan de gang zijnd internationaal gewapend conflict sinds het einde van het gewapend conflict tussen de staat Israël en de gewapende organisatie Hezbollah dat een einde nam op 14 augustus 2006. Uit dezelfde informatie blijkt verder dat na de beëindiging van het intern gewapend conflict dat van 20 mei 2007 tot 2 september 2007 werd gestreden tussen het Libanese leger en de gewapende islamitische Fatah al-Islam groepering in het Palestijns vluchtelingenkamp Nahr al-Bârid en de ondertekening van het Doha-akkoord op 21 mei 2008 waarmee een einde werd gemaakt aan het zes dagen durende gewapend geweld in mei 2008, in Libanon thans evenmin sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Verzoekers brengen geen concrete informatie aan die deze overwegingen weerlegt en zij voegen verder niets toe waaruit duidelijk en concreet een reëel risico op ernstige schade blijkt. Zij tonen bijgevolg niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn.

12. De Raad concludeert dat de bestreden beslissingen worden gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekers weerleggen de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en zij voeren geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch tonen zij aan dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen

op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekers op het Commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord en de Commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund heeft op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 20 november 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A SMETS.

M.-C. GOETHALS.